

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **G., akciová spoločnosť**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnému **J. akciová spoločnosť B. v likvidácii**, so sídlom v B., IČO: X., **o vymoženie 892,66 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 709/1998, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., Exekútorový úrad so sídlom v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. novembra 2009, sp. zn. 8 CoE 31/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a**.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením zo 4. júna 2009, č.k. Er 709/1998-33 exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod č. EX X. vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok), vychádzajúc z toho, že povinný výmazom z obchodného registra stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania, z ktorého dôvodu nie je možné pokračovať v konaní. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku, keď mal za to, že oprávnený v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie a preto mu nebolo možné uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie.

Krajský súd v Prešove na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 12. novembra 2009, sp. zn. 8 CoE 31/2009 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň vyslovil, že súdny exekútor nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a oprávnenému sa ich náhrada nepriznáva. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že z postupu vyplývajúceho zo spisu nevyplýva žiaden relevantný dôvod na prijatie záveru o procesnom zavinení oprávneného na zastavení exekúcie, resp. existencii takej okolnosti u oprávneného, na základe ktorej by mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nakoľko návrh oprávneného na uskutočnenie exekúcie bol podaný dňa 12. januára 1998 a povinný bol vymazaný z obchodného registra 23. januára 2009. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť dovolaním napadnutého uznesenia. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Uviedol tiež, že „súdny exekútor, keďže nie je účastníkom konania vo veci samej, nemôže ani konať vo veci výmazu povinného z obchodného registra z dôvodu neukončenia iných konaní voči povinnému (napr. pre neukončené exekučné konanie). Takéto právo a aj povinnosť prislúcha len účastníkovi konania, v danom prípade konkrétne oprávnenému. Je zrejmé, že oprávnený svojou nečinnosťou zaviniel výmaz povinného z obchodného registra. Keďže sa napriek tejto skutočnosti uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie, bola mi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom na podanie dovolania“. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav vecí.

Oprávnený sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel

k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a **o trovách konania**, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky

len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa dovolateľa odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že „napriek tejto skutočnosti“ (zrejme toho, že oprávnený svojou nečinnosťou zavinil výmaz povinného z obchodného registra - poznámka dovolacieho súdu) „uskutočnilo“ (zrejme správne má byť „neuskutočnilo“ - poznámka dovolacieho súdu) pojednávanie.

Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu uvedenú vadu konania neopodstatnene.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, keďže nešlo o procesné situácie uvedené v ustanoveniach § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p., na prejednanie odvolania nemusel nariadiť pojednávanie.

Dovolací súd poznamenáva, že ani podľa úpravy platnej pred účinnosťou zákona č. 384/2008 Z.z. Občiansky súdny poriadok nevyžadoval nariadiť pojednávania na prejednanie odvolania, ak odvolanie smerovalo proti uzneseniu (porovnaj § 214 ods. 2 písm. c/ v znení účinnom do 14. októbra 2008).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej

republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a oprávnený nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská